

2010 A 2746

Dyompo

Tekst: Orlando Emanuels • Illustraties: Martijn de Vries

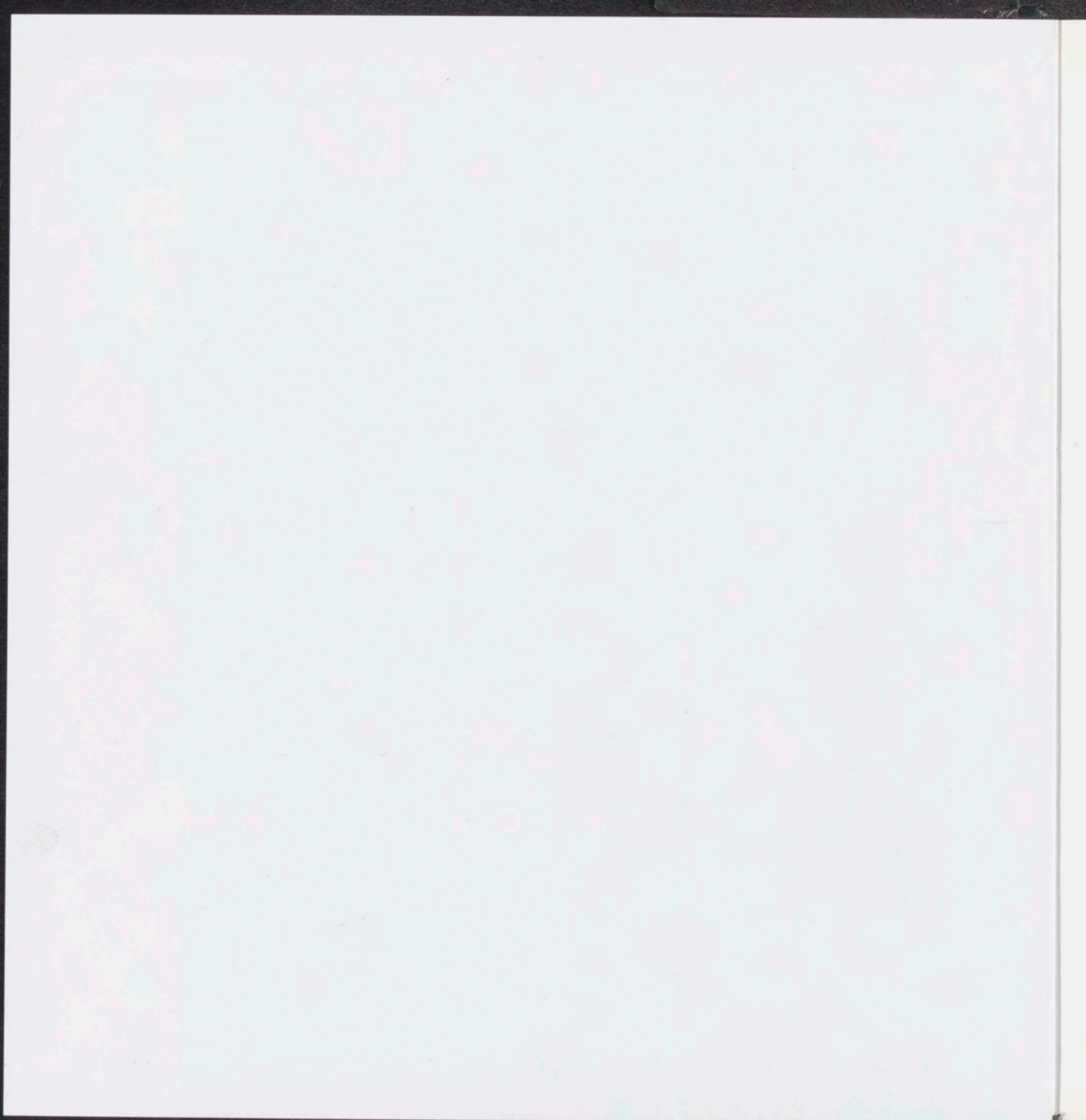
DYOMPO'S REIS OM DE WERELD

BIBLIOTHEEK KITLV

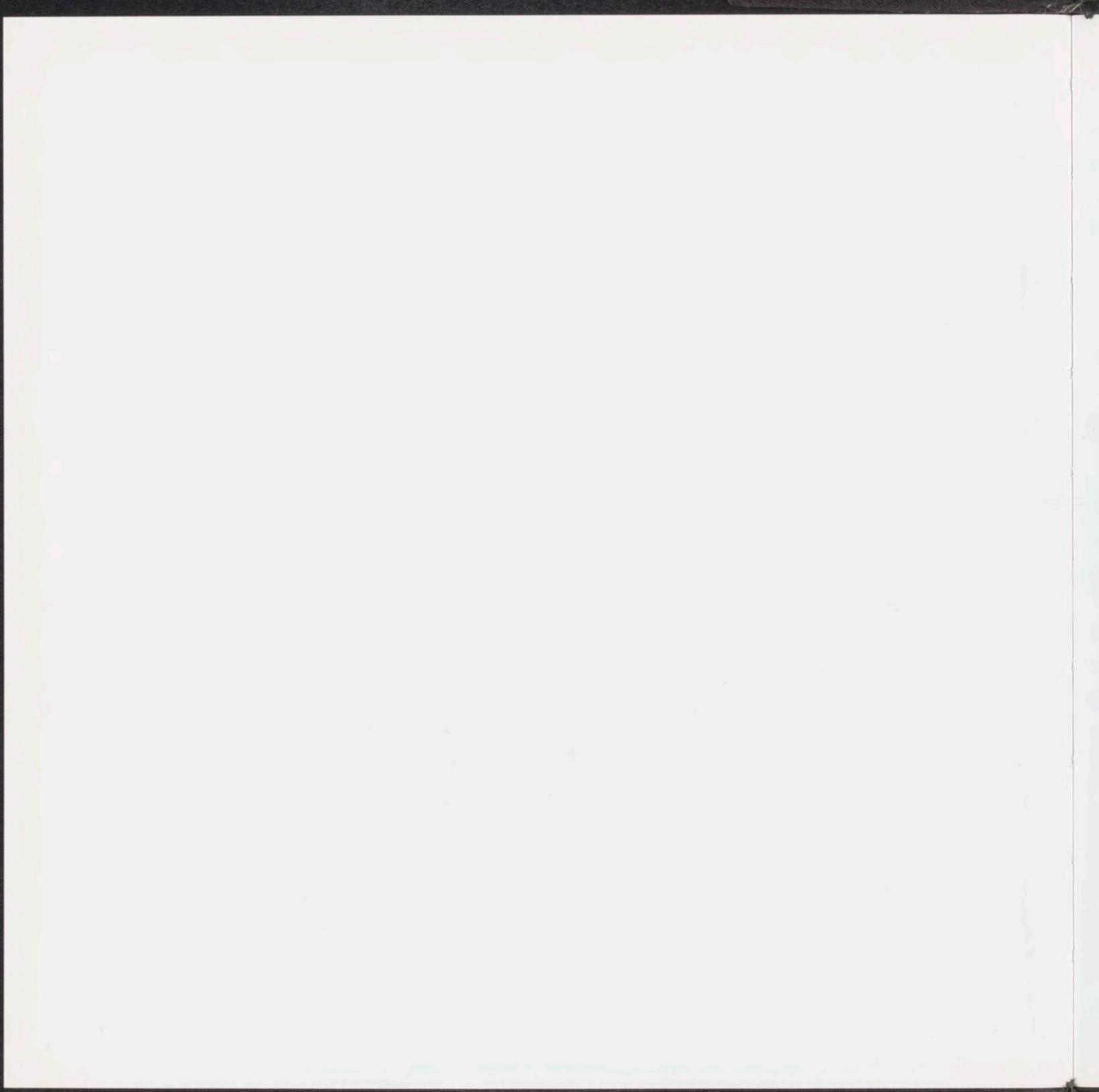

0381 0411

107803
K.I.T.L.V LEIDEN
16-11-10

K.I.T.L.V LEIDEN

Uitgegeven door : Nationale Stichting Kinderboekenfestival Suriname © 2009
Tekst : Orlando Emanuels
Illustraties : Martijn de Vries
Samengesteld : Jessica Polanen
Vormgeving : Get Set BV De Goorn Nederland
Drukwerk : Drukkerij Wilco BV Amersfoort Nederland
ISBN: 978 99914 56 02 7

DYOMPO'S REIS OM DE WERELD

DYOMPO HEEFT VERDRIET

Er was eens een todo, en als alle todo's heette hij gewoon Todo, maar omdat hij zo geweldig ver kon springen, noemden de andere bosbewoners hem Dyompo. Wat was hij trots op die naam. Dyompo woonde in Sprookjesbos, waar hij bekend was om zijn vrolijkheid en grapjes. Voor schuiltje spelen en touwtje springen was hij altijd te vinden, en een duik in de kreek met zijn vrienden ging hij nooit uit de weg.

Maar langzaam aan was dat anders geworden, hij was niet als vroeger. Als zijn vriendjes stoeiden, deed hij niet meer mee. In plaats van spelletjes doen, zat hij weg te dromen. Alsmaar droomde hij ervan een reis om de wereld te maken.

De andere dieren vonden Dyompo best aardig en maakten zich dan ook zorgen om hem. Op een grote open plek in het bos kwamen ze bij elkaar om te bespreken hoe ze hem konden helpen. De vergadering duurde bijna een hele dag, maar aan het eind bleek dat niemand een oplossing had gevonden. Dat vonden ze jammer.

Maar net voordat voorzitter Konijn de bespreking wilde besluiten, kwam Kolibri met een voorstel: 'Misschien kunnen we Wind verzoeken eens met Dyompo te praten. Wind is heel knap, hij trekt over de hele aardbol en kent alle dieren, mensen, bloemen en planten. Laten we het proberen.'

Iedereen vond dat een goed idee. Er werd besloten de beste speelkameraden van Wind hem het verzoek te laten doen. Daarvoor kwamen het meest in aanmerking Kolibri, het vogeltje, Kapelka, de vlinder en Grasbarki de libel. Die maakten toch altijd luchtdansjes met Wind.

WIND PRAAT MET DYOMPO

Op een middag zag Wind het drietal boven een veld vol popokai-tongo fladderen. 'Wat mooi', dacht Wind, 'mijn vriendjes daar boven dat veld vol rode bloemen. Ik ga een spelletje met ze doen.' Wind dook omlaag en nodigde ze uit voor een stoeipartij, waar het drietal direkt oren naar had.

Samen hadden ze heel veel pret en toen het was afgelopen, vroeg Kolibri aan Wind of ze hem even konden spreken. Dat mocht natuurlijk. 'Daar zijn we toch vrienden voor', zei Wind. Kolibri, Kapelka, Grasbarki en Wind nestelden zich elk op een popokai-tongo. Kolibri begon te spreken; ze wees naar een boom in de verte: 'Daar zit hij op een van de takken ineengedoken.'

Ze vertelde van Dyompo's verdriet, omdat zijn droomreis om de wereld geen werkelijkheid kon worden. 'Wind', vulde Kapelka aan, 'jij bent zo een lieve vriend. Namens alle dieren van het bos willen we je vragen met Dyompo te praten.' 'En je bent zo knap, een gesprek met jou zal hem zeker goed doen', liet Grasbarki haar stem horen.

Wind beloofde zijn best te doen om Dyompo weer de vrolijke kwaker van vroeger te maken.

Reeds vroeg de volgende morgen streek hij naast Dyompo op zijn tak neer en vroeg hoe het toch mogelijk was, dat een vrolijke jongen op een mooie zonnige dag als vandaag zo verdrietig kon zijn. Dyompo voelde zich een beetje opgelucht toen hij merkte dat Wind zoveel aandacht aan hem besteedde. Hij vertelde hoe graag hij een reis om de wereld wilde maken, iets dat geen van de bewoners van het bos ooit had kunnen doen.

'Alleen jij kan dat, Wind', zei Dyompo. 'Wat ben jij toch gelukkig. Jij kan zoveel, wat wij dieren niet kunnen.' 'Ho maar, vriendje', viel Wind hem in de rede, 'dat klopt niet helemaal. Je geeft me te veel eer, want veel van wat ik kan, kunnen dieren ook. Soms hoor je me loeien door de bomen boehoe... boehoe... en dat kan de koe ook. En als je goed luistert naar het ia... ia... van de ezel, dan klinkt dat net als het hihi...haha...van mij, wanneer ik van het lachen gier door de boomtoppen.'

Dyompo luisterde aandachtig. Wind had hem nog meer te vertellen. Die schoof naar hem toe en ging vertrouwelijk verder: 'Je zegt dat ik zoveel kan wat dieren niet kunnen, maar je weet toch ook wel dat er veel dingen zijn die dieren wel kunnen en ik niet.

Ik kan niet door het water schieten als een vis, ik kan de grond niet doorwoelen als een worm, ik kan geen eieren leggen als een kip en ik kan zeker niet zo mooi fluiten als een gelebek. En dat zijn toch allemaal vriendjes van je, die je zo graag weer zien lachen', besloot Wind.

Verbaasd keek Dyompo op, Wind had toch wel gelijk. Hij dacht dat die was uitgepraat, maar dat bleek niet zo te zijn. Wind keek hem ernstig aan en sprak zacht: 'Zo zie je, Dyompo, wij allen hebben iets dat we beter kunnen dan anderen. Niet omdat jij geen reis om de wereld kan maken, moet je alsmaar daarom treuren. Onderzoek liever wat jij beter kan dan anderen en tracht je omgeving daarmee blij te maken.'

Verrast riep Dyompo uit: 'Ja, ik kan veel grotere sprongen maken dan alle anderen van het bos. Niemand kan zich zo snel verplaatsen als ik. Ik ben sneller dan het hert, sneller dan de tijger en zelfs sneller dan Wind!' Nauwelijks had hij dat gezegd of hij sloeg zijn hand voor zijn mond. In zijn opwinding was hij even vergeten dat Wind net naast hem zat.

Die zou nu wel boos worden. Maar Wind was niet boos, hij lachte dat het daverde. Toen hij eindelijk was uitgelachen zei hij vrolijk: 'Zo zo, Dyompo, jij kan je dus sneller verplaatsen dan ik. Zullen we er een wedstrijd van maken? Als je van me wint, zorg ik dat je wens in vervulling gaat: ik trakteer je dan op een gratis reis om de wereld. Jij hebt het dus zelf in handen.' Wind lichtte Dyompo's hoofd op en zei glimlachend: 'Kop op, Dyompo, niet verdrietig zijn'.

ALS EEN LOPEND VUURTJE

Kolibri, Kapelka en Grasbarki, die hun nieuwsgierigheid niet hadden kunnen bedwingen, waren al een tijdje dichterbij gekomen en hadden het gesprek van de twee op de tak, met spanning gevolgd. Ook de wedstrijd-uitdaging van Wind aan Dyompo hadden ze gehoord. Snel gingen ze alles aan de andere dieren vertellen en al gauw ging het nieuws als een lopend vuurtje door het bos.

Voor je dacht ontstond er een hele toeloop naar de boom waarin Wind en Dyompo zaten. Er werd besloten een Commissie van Wijze Ouderen in te stellen, die zich zou moeten belasten met de organisatie van de wedstrijd. De commissie zou bestaan uit Vader Uil, Broer Konijn en Mevrouw Aap. Het bleek dat het een goede beslissing was om deze knappe koppen te kiezen. Die gingen meteen aan de slag en al gauw werd het werk verdeeld: Vader Uil moest de wedstrijdregels opstellen, Broer Konijn zou de wedstrijdroute uitzetten en voor de controleposten zorgen en Mevrouw Aap kreeg de algehele leiding. Zij kon immers, van tak tot tak slingerend, er op toezien dat alles een vlot en eerlijk verloop had.

Heel belangrijk was nu nog de toestemming van de Koning van het bos. Daartoe begaf de commissie zich zonder dralen op weg naar het paleis.

OP BEZOEK BIJ DE KONING

Toen het drietal zich bij Opete, het hoofd van de lijfwacht van de Koning aanmeldde en hem het doel van het bezoek vertelde, bleek hij daarvan al op de hoogte te zijn. Het nieuws was zelfs tot het paleis doorgedrongen. Opete, de koningsgier, verklapte dat ook hij voor Dyompo kraakte, want hij vond het niks leuk dat die vrolijke knaap de laatste tijd zo verdrietig was.

De koning, die alles reeds van Opete had vernomen, knikte instemmend op het verzoek. 'Zo zo, dat wordt spannend. Met plezier geef ik mijn toestemming', zei hij vriendelijk. Hij streelde zijn lange, grijze baard en vervolgde: 'Laten we de wedstrijd bepalen op overmorgen, zondag, om tien uur. Jullie zorgen ervoor dat alles eerlijk toegaat en dan is hier het eindpunt. Wie van de twee het eerst mijn ring aanraakt, is de winnaar.'

Mevrouw Aap bedankte de Koning voor zijn vriendelijke medewerking, waarna de drie zo snel mogelijk teruggingen om het prettige nieuws aan de andere bosbewoners te vertellen. Die zaten natuurlijk in spanning te wachten op de beslissing van de Koning.

DE WEDSTRIJD TUSSEN DYOMPO EN WIND

Eindelijk was het zover: de morgen van de race was aangebroken. Broer Konijn had een grote open plek in het bos als beginpunt gekozen en daar een lange liaan over de grond gelegd. Vader Uil en mevrouw Aap zouden er op toezien, dat de toeschouwers zich niet bij de liaan verdrongen en Dyompo en Wind alle ruimte lieten voor een goede start.

Om zich op de wedstrijd voor te bereiden was Dyompo vroeg gaan slapen en had bij het aanbreken van de dag allerlei oefeningen gedaan om zijn spieren flink los te gooien.

Toen hij een half uur voor de race aan de start verscheen, kon hij zijn ogen haast niet geloven: duizenden dieren, groot en klein, hadden zich daar reeds verzameld. Wind was met donderend lawaai komen aansuizen, dorre bladeren dwarrelden overal neer toen hij met een ruk naast Dyompo net achter de liaan stilhield.

Als beginsignaal zou Vader Uil met een juiste regelmaat van een tot tien aftellen en bij tien mochten Dyompo en Wind uit de startblokken gaan. Even voor het aftellen van Vader Uil, begon Kanarie te schreeuwen: 'Dyompo Dyompo Dyompo!', en voor je dacht werd dat door alle toeschouwers overgenomen.

Uit duizenden kelen klonk in koor: 'Dyompo Dyompo Dyompo!' Voor deze aanmoediging maakte Dyompo drie hoge buitelingen, waarna Mevrouw Aap om stilte vroeg. Het was zodirect tien uur en de race moest op tijd beginnen. Vader Uil begon met het aftellen en bij tien, vlogen de beide sprinters uit de startblokken.

Dyompo maakte sprongen van wel drie meter en voerde zijn snelheid steeds meer op. Waar hij voorbijschoot, klonk het 'Dyompo Dyompo Dyompo' van de toeschouwers, die zich langs het hele traject hadden opgesteld. Maar Wind liet zich niet onbetuigd; op volle toeren raasde hij door het bos.

Nu eens passeerde hij vóór Dyompo een controlepost, dan weer was het Dyompo die als eerste zo een post achter zich liet. De bomen langs de route hieven hun takken zoveel als mogelijk op om Dyompo ongehinderd te laten sprinten. En alsof ze onderling een afspraak hadden gemaakt, sloten ze hun takken en lieten hun bladeren recht overeind staan om de vaart van Wind te vertragen als die voorbij kwam.

Maar ondanks het aanvuren van de vele Dyompo-krakers en de medewerking van de bomen, ging Wind als eerste langs de laatste controlepost.

Vanaf dat ogenblik begon Mevrouw Aap zich met de meest gevaarlijke sprongen door de bomen boven Dyompo te slingeren. 'Spring Dyompo, spring!' vuurde ze hem aldoor aan. Een heel stel apen en ook eekhoorns sloten zich bij haar aan en al slingerend door de bomen klonk luid hun: 'Spring Dyompo, spring! Spring Dyompo, spring!'

Met zoveel vriendschap en zoveel steun was het alsof Dyompo vleugels kreeg: hij maakte heel snel achter elkaar sprongen van vijf en zes meter en lag nu gelijk met Wind.

Plotseling hield het bos op en ging over in een prachtig groot weiland. In de verte stak het kasteel van de Koning hoog boven alles uit.

Met één oogopslag zag Dyompo de hoge muur die het kasteel omringde en de brede gracht die voor die muur liep.

In een nek-aan-nek race ging de eindsprint over het grasveld. Dyompo en Wind gaven elkaar geen duimbreed toe. Met een geweldige snelheid belandden ze bij de gracht. Wind vloog over de gracht en bonsde hard tegen de muur aan. Dyompo sloot zijn ogen en sprong. Hij kwam terecht op een pankuku-w'wiri; het blad dook omlaag en schoot direkt weer omhoog, waardoor Dyompo over de muur werd geworpen.

Maar Wind had zich intussen van de smak hersteld en was snel over de muur geklauterd. Dyompo was zo moe, dat hij zich nauwelijks kon bewegen. Pas toen hij de zware stem van de Koning hoorde, opende hij zijn ogen en ontdekte dat hij met de hulp van pankuku-w'wiri in de handpalm van de Koning tegen diens ring was terechtgekomen.

DYOMPO DE WINNAAR

'Ik verklaar Dyompo, die als eerste mijn ring heeft aangeraakt, tot winnaar van de wedstrijd' zei de koning.' Alles is eerlijk toegegaan, ik verwacht dus dat Wind zich aan zijn afspraak houdt en er voor zorgt dat Dyompo zijn reis om de wereld kan maken. Dyompo, gefeliciteerd!

Geef je ogen goed de kost bij je reis om de wereld, zodat jij je vele vrienden kan vertellen wat je allemaal hebt gezien.' Wind schudde de hand van de Koning, kuste eerbiedig diens ring en beloofde zich aan zijn woord te houden.

Hij keerde zich naar Dyompo en zei lachend: 'Zo baasje, jij hebt eerlijk van mij gewonnen. Nooit gedacht, hè? Ook ik had nooit gedacht dat een todo zich zo snel zou kunnen verplaatsen. Hartelijk gefeliciteerd. Rust nog maar wat uit. Je droomwens, een reis om de wereld, gaat echt in vervulling. Ik ga hierover even met mijn vriend Regenboog praten.'

De Koning keek naar Wind en zei plechtig: 'Wind, jij bent een sportieve verliezer, ik feliciteer jou ook hartelijk.' De Koning legde zijn staf over Winds schouder en besloot: 'Wind, ik stel jou als voorbeeld voor alle dieren en planten van het bos.'

Wind liet Dyompo op zijn rug plaatsnemen, waarna hij terugvloog naar de startplaats. Was me dat een gejuich! Al Dyompo's vrienden kwamen pootje schudden en ook Wind werd gefeliciteerd om zijn sportiviteit. Grappend zei hij dat niemand voor hem had gekraakt, allemaal hadden Dyompo aangevuurd. Dyompo lachte alsmaar en maakte dansjes van plezier.

DYOMPO'S REIS OM DE WERELD BEGINT

'Kijk, Dyompo', zei Wind, naar de hemel wijzend, 'zie je die regenboog daar? Hij trekt over de hele wereld. Hij heeft me toegezegd dat je op zijn rug mag zitten om je reis te maken. Klim nu maar op mijn schouders, dan vlieg ik je naar mijn vriend Regenboog. Hou stevig vast, daar gaan we.'

In een wip was Dyompo op de sterke schouders van Wind en nagewuifd door alle vrienden was hij zijn grote reis begonnen. Hij had de Koning beloofd zijn ogen goed de kost te geven. Het duurde niet lang of hij was omringd door wolken; hij keek omhoog, nu kon hij Regenboog veel beter zien. Wat waren zijn kleuren toch mooi! Dyompo genoot er echt van. Hij keek naar beneden en zag het prachtige groen van uitgestrekte bossen.

'Mooi, he?' zei Wind. Dyompo was zo onder de indruk van wat hij zag en hoorde, dat hij niet eens gemerkt had dat ze reeds bij Regenboog waren aangekomen. Wind en Regenboog groetten elkaar hartelijk, waarna Regenboog zich naar Dyompo keerde en vriendelijk zei: 'Dit is dus Dyompo die in de wedloop van de snelle Wind heeft gewonnen. Dat is best een applausje waard. Klauter maar van Winds schouders af en stap over op mijn rug, die je als glijbaan mag gebruiken voor je reis om de wereld.'

DYOMPO ZIET ANDERE LANDEN

Dyompo had zich niet kunnen voorstellen dat de reis op de rug van Regenboog zo geweldig zou verlopen. De tocht ging over vele landen en steeds weer had Regenboog hem iets belangrijks te vertellen.

Hij zag dieren die hij nooit eerder gezien had: kangoeroes, kudde olifanten, ijsberen en giraffen. Dyompo keek zijn ogen uit, wat was er toch veel te zien, mooie dingen en ook lelijke.

Hij maakte kennis met vulkanen, aardbevingen, overstromingen en orkanen die stuk voor stuk veel leed en zorgen voor de mensen veroorzaakten. Regenboog zei dat hij daar altijd verdriet over had.

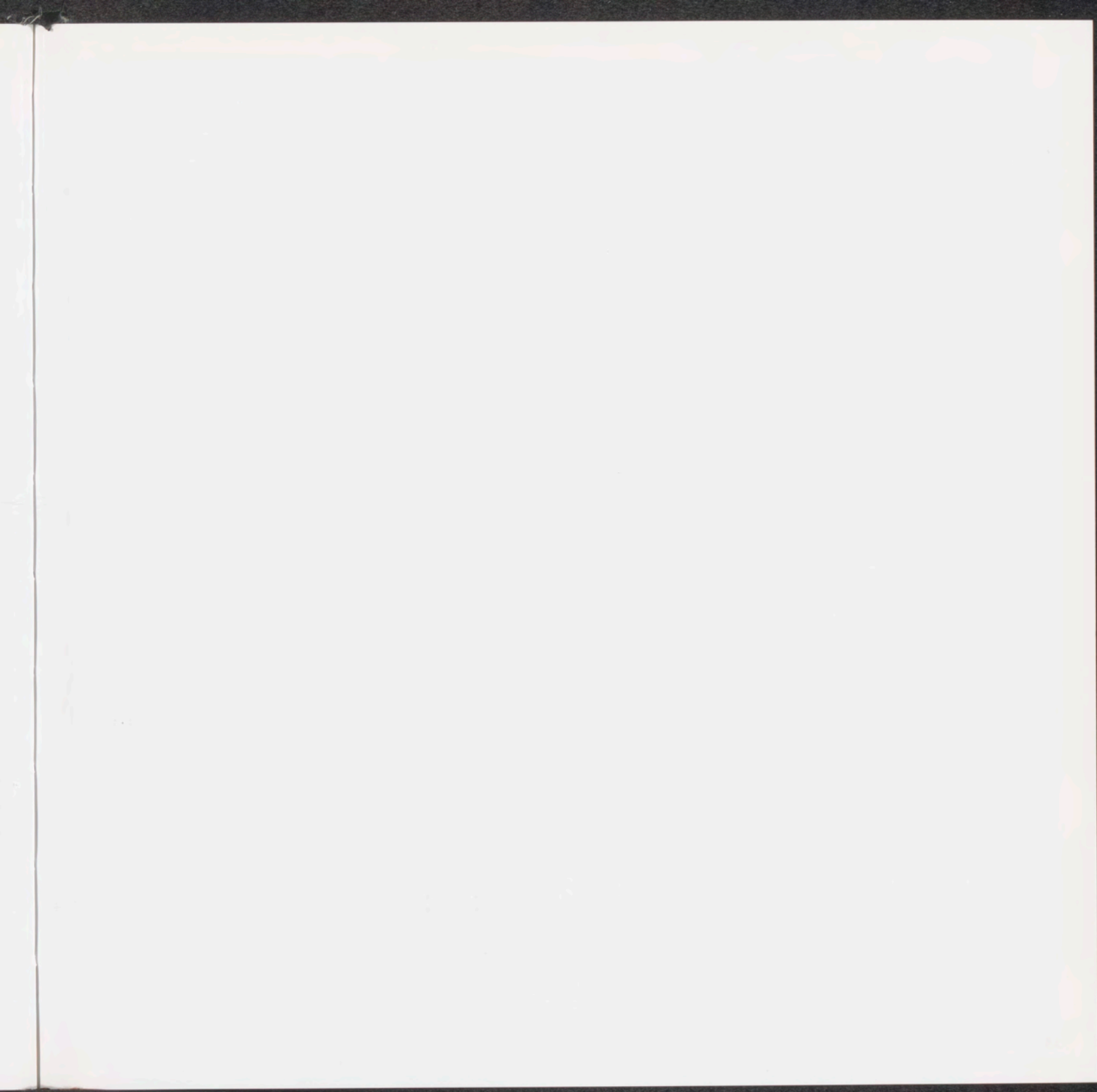
TERUG THUIS

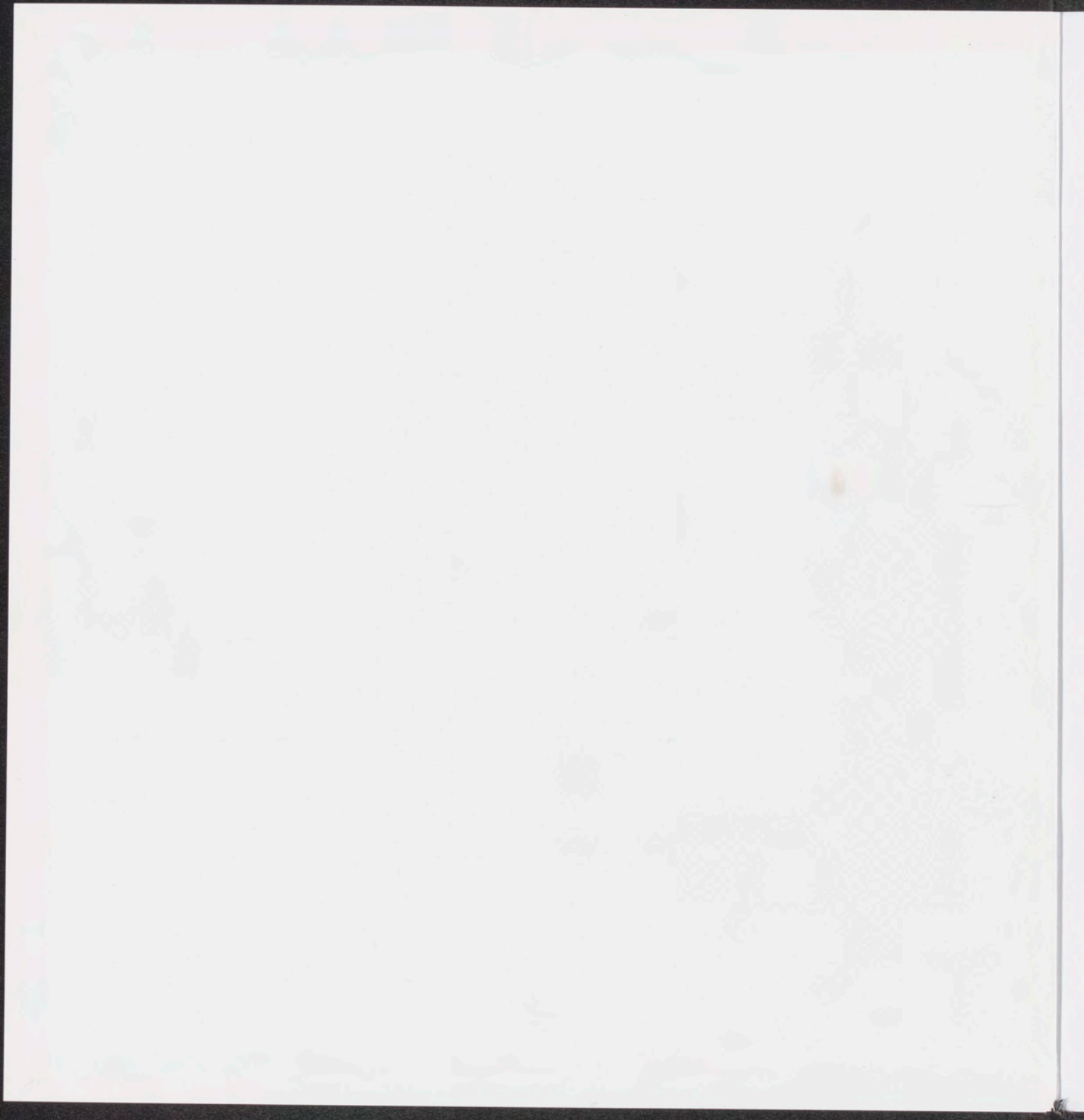
'Dyompo, we zijn er haast. Straks zijn we weer op aarde', zei Regenboog. 'Als je terug bent bij je vrienden in het bos, moet je ze vertellen wat je hebt gezien. Zo dadelijk komt Wind je ophalen, ik zal hem zeggen dat jij en ik goede maatjes geworden zijn. Doe voor mij de groeten aan alle bosbewoners.'

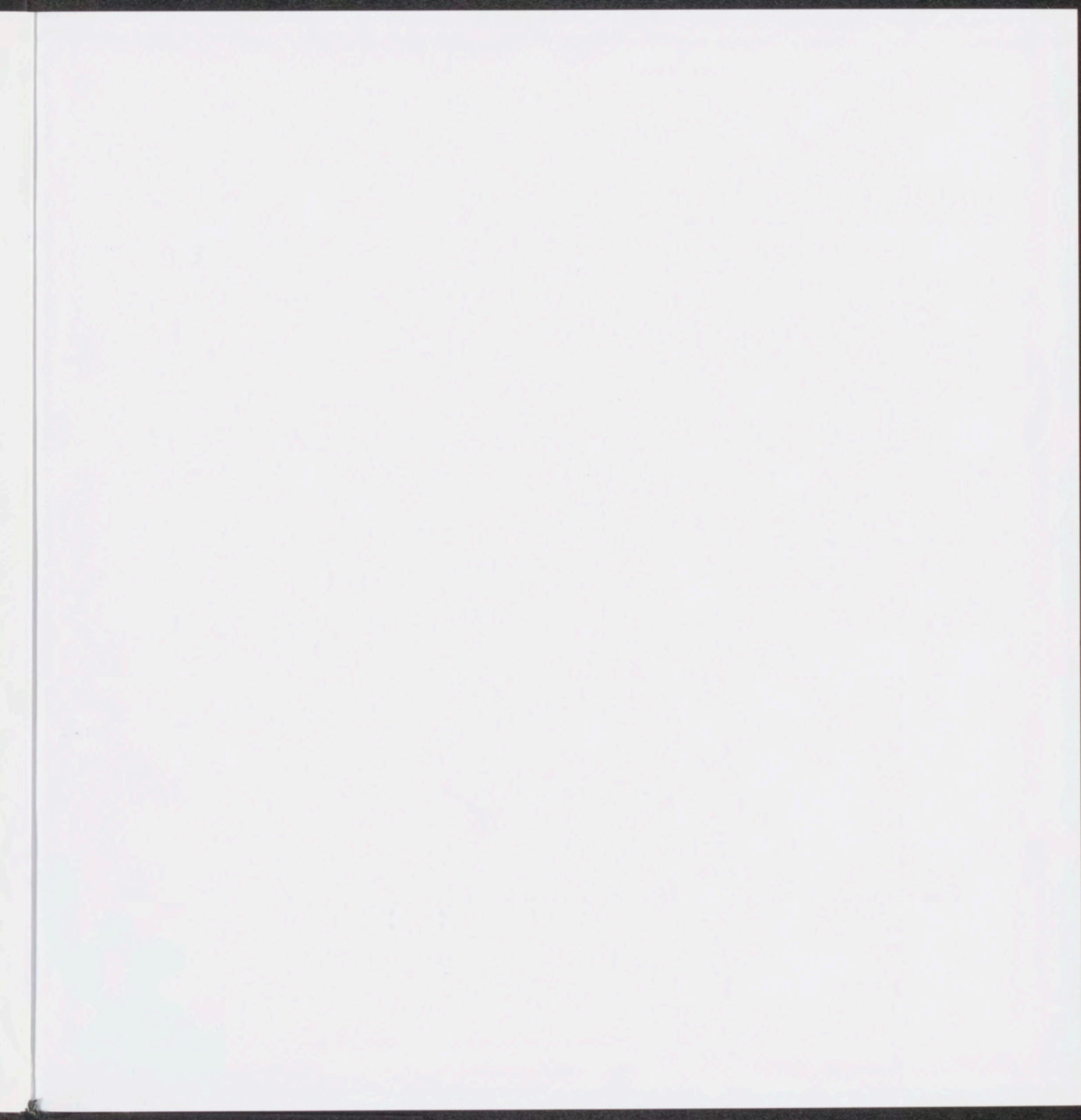
Dyompo gaf Regenboog een stevige brasa en beloofde hem aan zijn vrienden thuis alles te vertellen over zijn reis om de wereld. In de verte zag hij Wind al aankomen. Toen Wind hem van de rug van Regenboog tilde, fluisterde hij hem toe: 'Wind, ik dank je heel hartelijk, ik beloof je dat ik van nu af weer een vrolijk kwakertje zal zijn.'

Dyompo hield zich aan die afspraak en als je 's avonds kwek-kwek-kwek van een todo hoort, dan is dat misschien Dyompo's reisverhaal dat hij voor de zoveelste keer aan zijn vrienden vertelt.

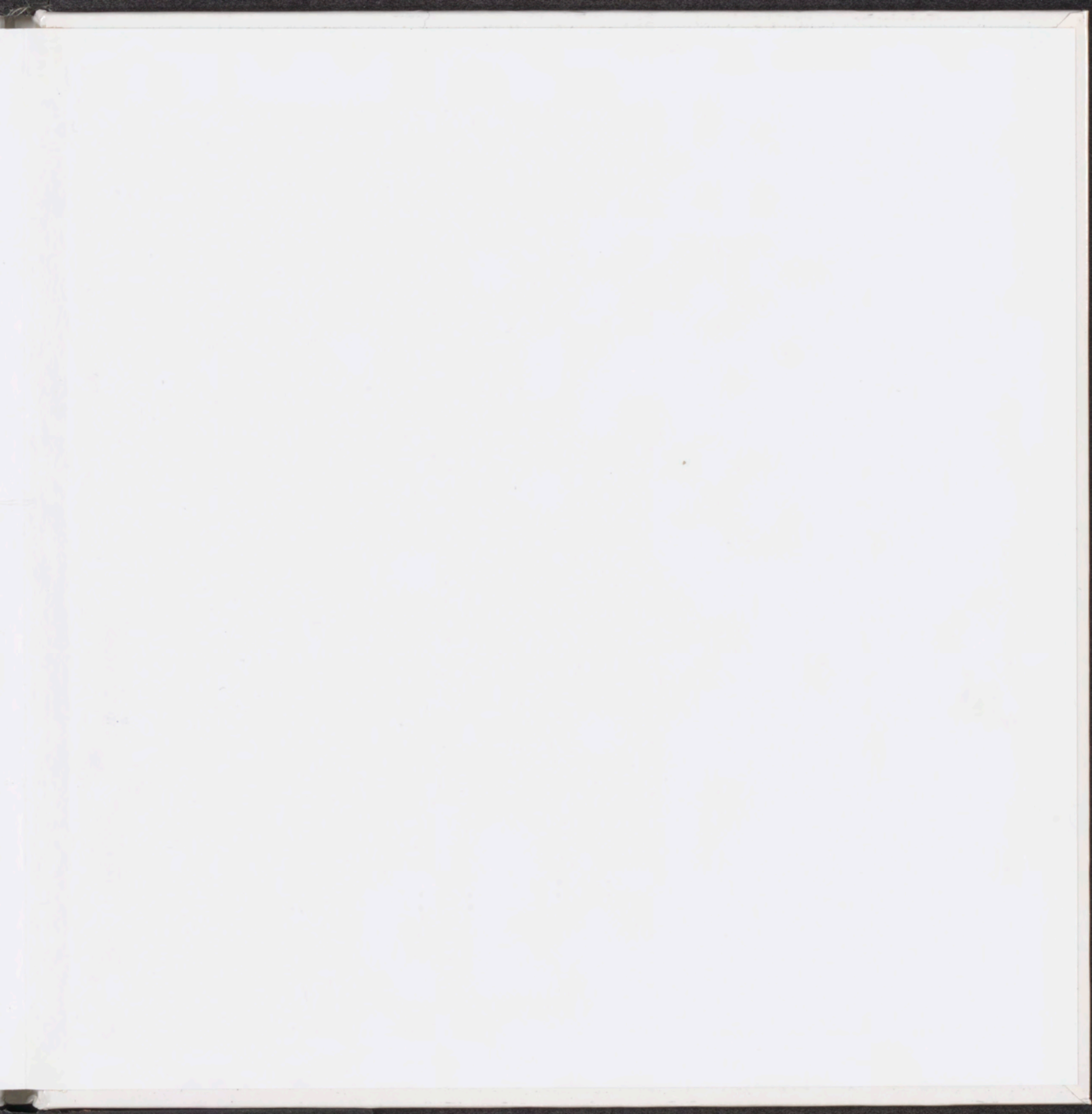

ISBN 978 99914 56 02 7